

som han manglede Besøielse til at forbyde mig, kunde straffes, fordi jeg undlod at efterkomme Forbudet. Det er naturligvis lettere at blive hjemme og klage, og vilde Noget spørge mig derom, vilde jeg naturligvis give ham det Raad at handle saaledes, thi det er det Sikreste; men stod jeg selv overfor et saadant Forhold, og saaledes selv alene har Ansvar for Handlingen, vilde jeg ikke betænke mig paa at gaa derhen. — Hvad angaar Vndringsforslaget under Nr. 123 til § 177, da maa jeg tilstaa, at jeg i sin Tid har været med til at stille dette Forslag; men jeg har opgivet det af de Grunde, som det ærede Medlem fra Stege (Boisen) angav, idet jeg ansaa det for hensigtsmæssigt, at man i Paragrafen havde en udtrykkelig Tilkjendegivelse om, hvilke Straffe der i de i Paragrafen ommeldte Tilfælde skulde anses som de ordinære, og at Spillerummet for de høieste Straffe ikke blev altfor overordentlig stort. Jeg vil indrømme, at der efter den Maade, hvorpaa Paragraferne 177 og 178 ere affattede, kan komme Vanskeligheder tilføede, og at der maaske kan komme lidt urimelige Resultater frem; men jeg tror, at man alligevel gjør rettest i at fastholde den Rante, som har fundet sit Udtryk i selve Paragrafernes Ord, nemlig, at Straffen i Almindelighed bør være første Gang saa Meget, anden Gang saa Meget og tredje Gang saa Meget. Hvorledes man ellers vil vedigere dem, og navnlig, hvorvidt man vil give dem en saadan Redaktion, at Andet end just særdeles stærkende Omstændigheder ved Udførelsen af Forførelsen kommer i Betragtning, kunne vi senere tage under Overveielse i Udvalget. I saa Henseende skal jeg ikke være uvillig til at gaa ind paa Redaktionsændringer. — Med Hensyn til § 180 maa jeg tilstaa, at jeg ikke har opgivet det af mig tiltraadte Vndringsforslag Nr. 126 om, at Paragrafen skal udgaa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har omtalt dette Forslag saa fyltdigt, at jeg egentlig anser det for overflødig at udtale mig yderligere derom. Jeg tror, at den væsentligste Grund til, at det ærede Medlems Argumenter ikke slog an, var, at han anstillede sin Sammenligning mellem en Stolefører og en Officer. Havde han sagt: en Præst og en Officer, vilde det have været mere haandgribeligt. Naar en Præst ikke ved Dom kan affædiges for Drukkenhed, synes det dog virkelig at være haardt, at en Officer skal kunne dømmes til Embedsfortabelse derfor. Det forekommer mig, at, naar vi lade denne Paragraf gaa ud, kunne vi, naar vi overhoved erkende Usseligheden af, at en Bestemmelse som den i Paragrafen indeholdte blev almindelig for den hele Embedsstand, give en saadan Bestemmelse for den hele Embedsstand; men vi skulle ikke begynde med at give en saadan Bestemmelse for den Del af Embedsstanden, for hvilken efter mine Begreber i alt Fald disse Bestemmelser dog mindst passe. Sværtigt maa jeg tilstaa,

at det, som for mig egentlig er det Afgjørende, hvorfor jeg mener, at Paragrafen burde udgaa, er, at hele det Forhold, som Paragrafen omhandler, efter min Formening egentlig ikke er Noget, som egner sig til Afgjørelse ved en Ret. Det er Noget, som Administrationen maa oplyse og undersøge, og jeg tror, at det afhænger fuldstændigt af et Skøn, som vel kan lægges hos Administrationen, men vanskeligt hos en Domstol. — Naar det fremhæves, at denne Regel, som findes i Slutningen af § 185, er overensstemmende med, hvad der gælder i den borgerlige Straffelov, og har sin fornøftige Begrundelse i, at man ikke kan sige, at den, som er i Stand til at erstatte den Skade, han forarsager, har handlet i den Grad skjødesløst som den, der ikke kan erstatte den, saa maa jeg tilstaa, at dette er en Betragtning, som maaske har Noget for sig i den borgerlige Lovgivning, men jeg tror ikke, at den har Noget for sig i de militære Forhold. I Almindelighed er det, som begaas af Uagtsomhed, straffrit, og naar en større Skade foranlediges ved Forsømmelighed og derfor straffes af den borgerlige Straffelov, hidrører dette fra, at man derved paadrager Nødemand et saa ganske overordentlig stort Onde; det er dette Motiv, som ligger til Grund for, at man i den borgerlige Lovgivning i visse Tilfælde straffer uagtsomme Forseelser. Naar man derimod i den militære Lovgivning straffer Uagtsomhed og Forsømmelighed, saa er det i Virkeligheden af et ganske andet Hensyn. Det er jo ikke for det Løbs Skyld, som det Offentlige lider; dette er Noget, som er af aldeles underordnet Betydning, det, man straffer, er netop Vedkommendes Mangel paa Agtpaagivenhed. Det er Rigt i militære Forhold at være agtpaagivende og Uadlæselse deraf straffes. Selve det positive Tab, som derved foranlediges, hvilket i den borgerlige Straffelov spiller en overordentlig stor Rolle og er afgjørende med Hensyn til, hvorvidt Handlingen skal straffes eller ikke, spiller her i de militære Forhold aabenbart en underordnet Rolle. — Med Hensyn til Vndringsforslaget under Nr. 139 til § 197 overlod den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boisen) mig nærmere at udtale mig angaaende Krigsministerens Bemærkninger. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke finder nogen særlig Anledning til at udtale mig i Anledning af, hvad den høitærede Krigsminister i saa Henseende bemærkede. Efter hvad der er oplyst om Anvendelsen af Bødestrafen, tror jeg nok, at man vil tage under fornyet Overveielse i Udvalget, hvorvidt man ikke skulde lade denne Passus blive staaende som den staaer i Paragrafens første Stykke: „samt desuden Bøder af ikke over 40 Rr.“ Det, som i sin Tid motiverede, at vi strøg denne Passus, var egentlig talt en ganske almindelig Betragtning. Naar nemlig Lovforslaget ikke blandt Straffene optog Bøder, maa dette naturligvis være i Erfendelse af, at Bøder for Militære ere